

Elämän lanka



Riikka Laitinen

Kirsti Hyvärinen kertoo itse suunnitteleensa keltaisen hirsitalon, jossa hän miehensä kanssa asuu. – Piirsin talon, ja kuvissa oli matotkin paikallaan! Ja sellainen talosta myös tuli.

Maatalon emännästä sairaanhoitajaksi

RIIKKA LAITINEN

Kirsti Hyvärinen toteutti aikuisiällä lapsuuden haaveen ja opiskeli uuteen ammattiin.

Paukarlahden Hyvärilänneissä asuva Kirsti hoiti aiemmin karjaa ja peltoja, nykyisin hoidettavana ovat ihmiset. Hän työskentelee terveyskeskuksen poliklinikalla sairaanhoitajana ja sanoo, ettei ole elämänmuutostaan hetkeäkään katunut.

–Ainoastaan joskus keväisin minut valtaa olo, että nyt pitäisi päästä traktorinpuikille istumaan ja maata möyhentämään, Kirsti nauraa.

Nykyiseen työhön kuuluu paljon itsehoidon opastusta.

–On hienoa, kun toista ihmistä saa autettua oikealla hetkellä: silloin hän saa oivalluksen siitä, että ”tämä on minun juttuni, teen tämän itseni vuoksi”. Esimerkiksi painonhallintaan liittyvistä elämäntapamuutoksista puhuminen on haastavaa, koska ne liittyvät niin henkilökohtaisiin asioihin.

Hyvä työyhteisö ilahduttaa

–Ammatinvaihdoksen syynä olivat aikanaan allergia sekä EU:n lakimuutokset. Karjasta oltaisiin kuitenkin joka tapauksessa jossain vaiheessa luovuttu ja luulen, että ilman uutta ammattia olisin kotona turhautunut. Olen kuitenkin aika energinen ja toimelias ihminen, Kirsti kertoo.

Myös työyhteisön tuki on tärkeää.

–Esimerkiksi kiireisen työvuoron päätteeksi monesti kiitämme lääkärin kanssa toisiamme hyvästä työstä, tai työkaveri saattaa muis-

”On hienoa, kun toista ihmistä saa autettua oikealla hetkellä”

taa tekstiviestillä. Sellainen ilahduttaa.

Tuleva ammatti vilahteli jo lapsuuden leikeissä, joissa Kirsti oli mieluiten terveyssisar. Haave sai kuitenkin odottaa toteutumistaan 1990-luvulle asti.

–Toinen ihana ammatti oli lapsena mielestäni karjanhoidon assistentti. Eli molemmat toteutuivat!

Metsäleikeistä internetin aikaan

Kirstin perheeseen kuuluu mies **Jorma** sekä kaksi aikuista poikaa, joista toinen asuu lähietäisyydellä vaimon ja kolmen lapsen kanssa.

–Lapsenlapset ovat suuri voimavara, ja on ihana rikkaus, että he ovat näin lähellä. Aikanaan, kun omat lapseni olivat pieniä, appivanhempani asuivat lähellä ja sain silloin heiltä apua lastenhoitodossa kun olin itse navettatöissä. Omat poikanikin olivat aika kerkeäviä, Kirsti hymyilee.

Maatalon arjessa lapset saivat läheltä nähdä työnteon perusteet ja oppia vastuullisuutta.

–Ehkä tänä päivänä kasvatus-työ on vielä haasteellisempaa kuin silloin. Pihapiirissä tai lähimetsissä kierteleviä lapsia oli helpompi vahtia kuin internetissä monenlaisten sisältöjen äärelle joutuvia nykylapsia, Kirsti pohtii.

–Myös se huolettaa, millaisen maapallon me jätämme seuraavalle sukupolvelle. Olisi hyvä havah-

tua miettimään, minkä kokoinen on oma hiilijalanjälki.

Onni löytyi tunturin laelta

Kirsti ja Jorma asuvat suuressa hirsitalossa, jonka Kirsti kertoo suunnitelleensa itse.

–Mietin, millainen talo tähän ympäristöön sopisi. En halunnut perinteiseen maalaismiljööseen liian modernia. Piirsin talon, ja kuvissa oli matotkin paikallaan! Ja sellainen talosta myös tuli. Ainoastaan tulisijojen paikat piti tarkistaa rakennusalan ammattilaisen kanssa.

Parikymmentä vuotta sitten rakennetun talon värikin löytyi perinteitä kunnioittaen.

–Otin selvää, mitä muita värejä kuin punamultaa entisaikaan on käytetty, ja löysin kauniin perinnekeltaisen, Kirsti kertoo.

Kirstille rakas harrastus on Lappi.

–Kun ensimmäisen kerran menin sinne, ajattelin ensin, että tulikohan turhan takia ajettua tuhat kilometriä. Sitten kiipesin kuitenkin tunturin laelle. Yhtäkkiä tuli tunne, siitä olen elämässäni hyvin onnekas: olen terve, ihmissuhteet ovat kunnossa, ja nyt vieläpä täällä lomalla ja vapaa kuin taivaan lintu. Siitä alkoivat Lapin reissut, joita on riittänyt tähän päivään asti.

–Toivon, että vanhuuden saapuessa olisin tyytyväinen ja levollinen, eikä minuun olisi tarttunut katkeruutta. Myös sitä pohdin, millaisen jäljen jätän itsestäni ihmisille, jotka olen elämässäni kohdannut. Toivon sen olevan hyvä ja rakentava.

Seuraavan kerran *Elämän langassa* haastatellaan **Jari Lukkarista**.

Auli sukeltaa rakentamiseen

MARJO NISSINEN

Cramolla tarjous- ja arkkitehtipuolen suunnittelijana työskentelevälle Auli Hoffrénille opiskelu antaa muutakin kuin tittelin.

Opiskelu on hänelle harrastus, jossa ajankäyttö maksimoituu hänelle parhaaksi katsomallaan tavalla.

–Olen kiinnostunut uusimmasta rakennustekniikasta ja sen tuomista haasteista. Opiskelu virvoittaa myös henkisesti, ja tuo työhöni uutta ja tuoretta näkökulmaa, hän puntaroi.

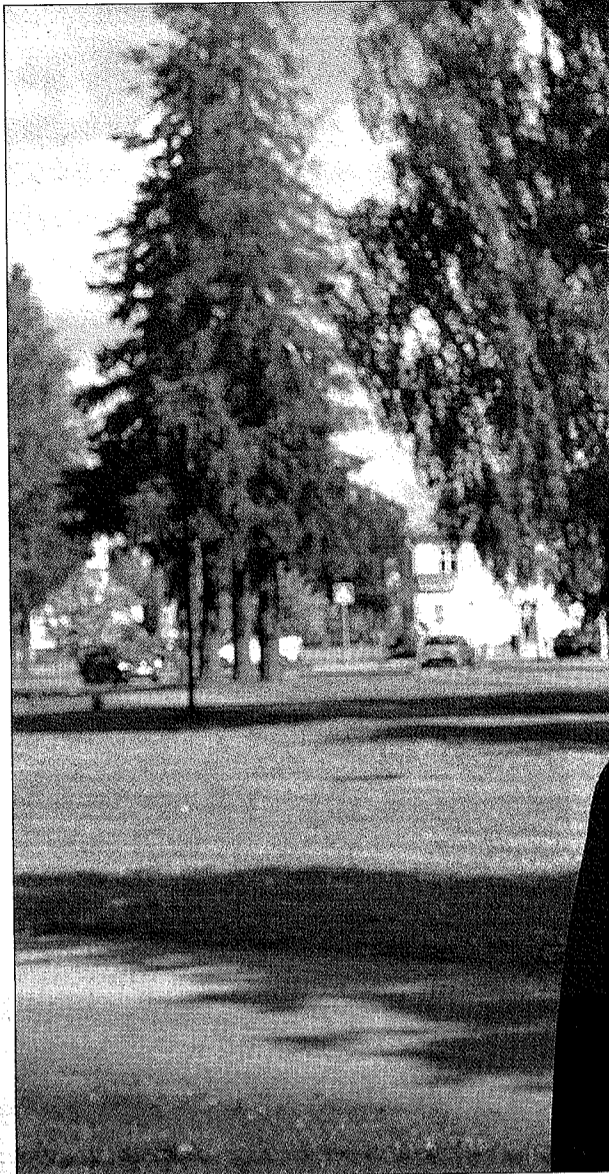
Hoffrén sai muutama viikko sitten valmiiksi insinöörin ylempään AMK-tutkinnon rakentamisen koulutuslinjalta Savonia-ammattikorkeakoulusta Kuopiossa. Hoffrénilla on ennestään rakennusarkkitehdin koulutus. Hän sai uurastuksensa päätökseen ennätyksellisesti 1,5 vuodessa.

–Meitä oli koulutuksessa neljä noin viisikymppistä, jotka selvisivät opinnoista tuossa ajassa, Hoffrén kertoo tyytyväisenä.

Opinnäytetyönsä Hoffrén teki Leppävirran kunnalle päiväkotien kuntokartoituksista liittyen kunnan päiväkotihankesuunnitelmaan.

Nikkarointia ja kukkaterapiaa

Työssäkäyvä opiskelija joutuu



Puutarhanhoito on opiskelun ja nikkaroinnin lisäksi Aul

aikatauluttamaan ajankäyttöään niin, että aikaa jää riittävästi myös lepoon.

–Olen oppinut, ettei oppiminen vaativat ja lukemiset ajallaan

Lastenkulttuuri versoo lasten

RIIKKA LAITINEN

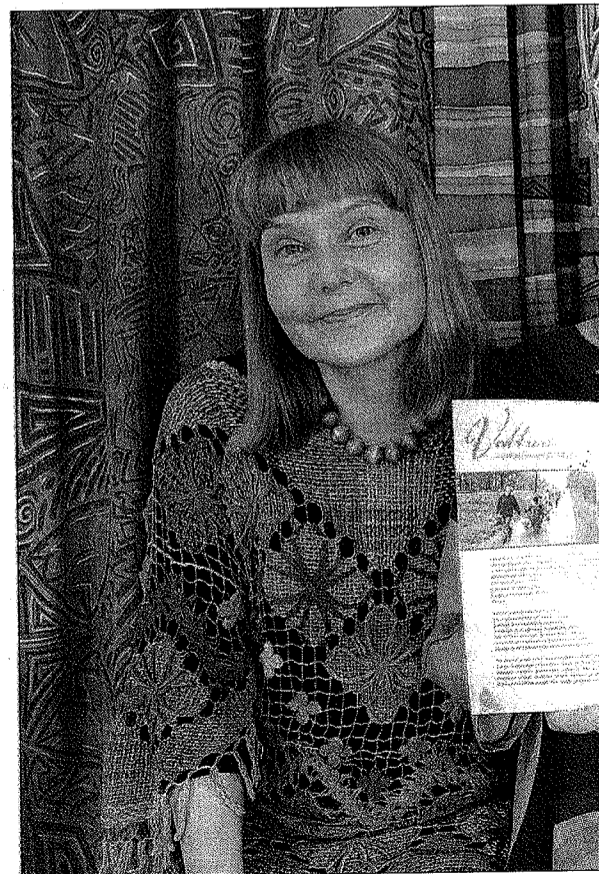
–Aikuisen tehtävä on kuunnella ja ottaa lapsen viesti tosissaan, sanovat Verso-hankkeen aktiivit.

Kolmivuotinen lastenkulttuuriprojekti saavutti yhden konkreettisen etapin, kun ”Versotarhan tarinat”-kirja tiistaina julkaistiin. Kirja esittelee monipuolisesti hankkeen rakennetta ja rytmittyä lasten tarinoilla. Mukana on myös leppävirralaislasten keksimiä satuja.

Leppävirran, Varkauden, Pieksämäen, Joroisten ja Heinäveden alueella toiminut hanke on tuonut alueelle ympärivuotisen tarjonnan pelkkien kesätempausten sijasta.

Keskeisenä lähtökohdanta on ollut, ettei lastenkulttuuria ei viedä lapselle ylhäältä, aikuisten maailmasta käsin, vaan he saavat itse luoda sisällöt. Näin lapsen oma ääni pääsee kuuluviin.

Kiinteän toimipisteen sijasta työpajat on vietetty lasten luona, kuten päiväkoteihin ja kouluihin. Projekti on sisältänyt myös



Taiteilija Outi Kuma (vas.), lastenkulttuurikoordinaattori verkko-hankkeen mahdollistamasta kirjasta. Siihen on tämä on lasten tarinakirja, Mervi Riikonen kertoo.

koulutusta lasten kanssa työskenteleville. Näin kotihoidon ja perhepäivähoidon lapselle ole unohtettu. Vuode